



Dagligstuen paa Katrinebjerg.

pens Hjem at paavirke de unge moralsk og religiøst for om muligt at skabe dem en renere Tilværelse og gøre dem til nyttige Medlemmer af Samfundet.

Haand i Haand med Arbejdet i Hjemmene fortsættes det missionerende Arbejde paa Gader og i Beværtninger, i Hospitaler og Fængsler.

I disse Dage har Fru Schepelern imidlertid føjet et nyt og betydningsfuldt Led til sin store Virksomhed, idet Kvindenhjelpens nye store Opdragelseshjem er blevet fuldført. Dette Hjem sætter Foreningen i Stand til at arbejde i en længere Aarrække med de ganske unge Piger, der af Værgeraadet bliver betroet til

dens Omsorg, men som den hidtil efter kortere Tids Forløb af Mangel paa Plads har maattet afgive til andre Institutioner.

Aarhus Kommune har skænket Grunden til den nye Bygning, der ligger overordentlig smukt paa Byens Mark med vid Udsigt til alle Sider. Midlerne til selve Bygningen skaffedes til Veje dels gennem en Landsindsamling, dels gennem direkte Støtte fra Staten, og for disse Midler er der nu rejst en Opdragelsesanstalt, der i alle Henseender svarer til sit Formaal. Her findes Eneværelse til hver af de 40 Elever, som Hjemmet kan rumme. Trods disse Værelsers simple Udstyr virker de med deres hvide Døre og lyse Vægge samt med den frie Udsigt fra Vinduerne overordentlig tiltalende og vil sikkert øve deres Virkning paa de unge Beboeres Sind. Til Hjemmet hører en moderne udstyret Skolestue, en rummelig Gymnastiksal og et stort Skolekøkken. Desuden fin-

Jeanne-Marie Roland.

—o—

„Manon Phlipon, saaledes blev jeg døbt,“ skriver Madame Roland, da hun i sin Fængselscelle fordyber sig i Barndommens og Ungdommens lyse Minder for ikke at lade sig overvælde af Øjeblikkets Alvor.

„Det gør mig ondt for Romanforfatterne, thi Navnet er ikke smukt og passer mindst af alt for en Heltinde i den store Stil; men det er nu en Gang mit Døbenavn, og det er min Historie, jeg her skriver.“

Da hun ægtede den ansete Forfatter og Fabriksinspektør Jean-Marie Roland, har hun dog maaske fundet sit simple Fornavn, der vel paa dansk kan jævnstilles med „Maren“, for ringe til at indgaa Forbindelse med Navnet Roland, thi i Historiens Pantheon staar hun skrevet som Jeanne-Marie Roland.

Hun fødtes i Paris 1754, og hendes Fader, Gratien Philippon, var Gravør af Profession og kunstnerisk begavet i flere Henseender, hvorfor ogsaa deres Omgangskreds hovedsagelig bestod

af Kunstnere. Faderen kunde imidlertid ikke føle sig tilfreds indenfor de beskudte, huslige Rammer, hans Kunst henviste ham til, men kastede sig, dreven frem af sin Ærgerrighed efter at tjene sig en Formue, ind i Forretninger med Diamanter og Juveler og endte sluttelig med at ruinere sig. „Min Faders Skæbne har givet mig mere end én nyttig Lærdom,“ siger Madame Roland, som selv i alle Livets Forhold udviste en spartansk Nøjsomhed overfor Livets materielle Goder.

Allerede i sin tidlige Barndom lærte hun at omgaas Pen og Bog, Pensel og Guitar, og Faderen saa med Stoltthed sine kunstneriske Anlæg gaa igen i Datteren. Alligevel kom der aldrig til at bestaa noget hjerteligt Forhold imellem dem. Hendes blide og meget følsomme Karakter taalte ikke den Brutalitæt, hvormed han til Tider søgte at gøre sin faderlige Myndighed gældende, men satte sig i saadanne Øjeblikke til Modværge med ukuelig Trods. Hun fortæller som Eksempel herpaa, at hun 6 Aar gammel engang vægrede sig ved at tage en ildesma-

gende Medicin og lod sig gennemprygge tre Gange paa det ubarmhjerterigste af sin Fader uden at give et Kny fra sig, til Faderen omsider opgav Forsøget, og Moderen med det gode fik hende til at sluge den afskyelige Drik.

Heller ikke Moderen stod hun i noget egentlig fortroligt Forhold til, skønt hun elskede hende højt. „Jeg ved, at hvis jeg havde været i min Moders Sted, vilde jeg have forsøgt at blive min Datters Veninde,“ siger hun i sin Omtale af sit og Moderens Forhold. Men der var over Moderens Væsen en Værdighed og Forbeholdenhed, som holdt Datteren paa Afstand. Hun kunde tidt se Moderens Blik hvile med Ømhed paa sig, men hun følte sig aldrig opmuntret til at overskride den Skranke, som Opdragelssteoriene dengang rejste mellem Forældre og Børn.

Forøvrigt nød hun megen Frihed og fik, da hendes Interesse for Læsning vaagnede, uhindret Lov til at læse alt, hvad Huset ejede af Bøger.

Hendes første Bøger indskrænkede sig til Bøger af religiøs Art, Helgen-